

Populiariausios
pasakėčios
vaikams apie žvėrelius

Anne Suess
ilustracijos

VaiGa

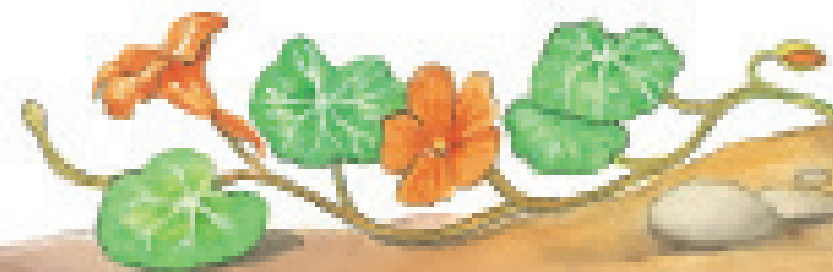

Turinys

Godus šuo	4
Erelis ir vėžlys	8
Lapė ir gandra	12
Liūtas ir pelė	16
Povas ir kuosa	20
Kiškis ir vėžlys	22
Šernas ir lapė	26
Karvė, ožka, avis ir liūtas	28
Sumanus šikšnosparnis	30
Vėžienė ir vėžiukas	34
Vilkas ir šuo	36
Beždžionės teismas	40
Liūtas ir ožka	44
Lapė ir vynuogės	46
Tuščiagarbė varna	50
Gaidys ir deimantas	52

Kiškiai ir varlės	54
Liūtas ir lapė	58
Miesto ir kaimo pelė	64
Besotė lapė	70
Uodas ir liūtas	72
Katinas ir žiurkė	76
Dvi varlės	84
Didžioji pelytės kelionė	86
Žiogas ir skruzdėlė	90
Lapė, liūtas ir lokys	92
Gyvatė, žebenkštis ir pelės	96
Varna ir lapė	98
Ožka vynuogyne	102
Žąsis, kuri dėjo auksinius kiaušinius	106
Žiurkių susirinkimas	110
Liūtas ir kiškis	114
Lapė ir gaidys	120
Pasakėčių istorija	126

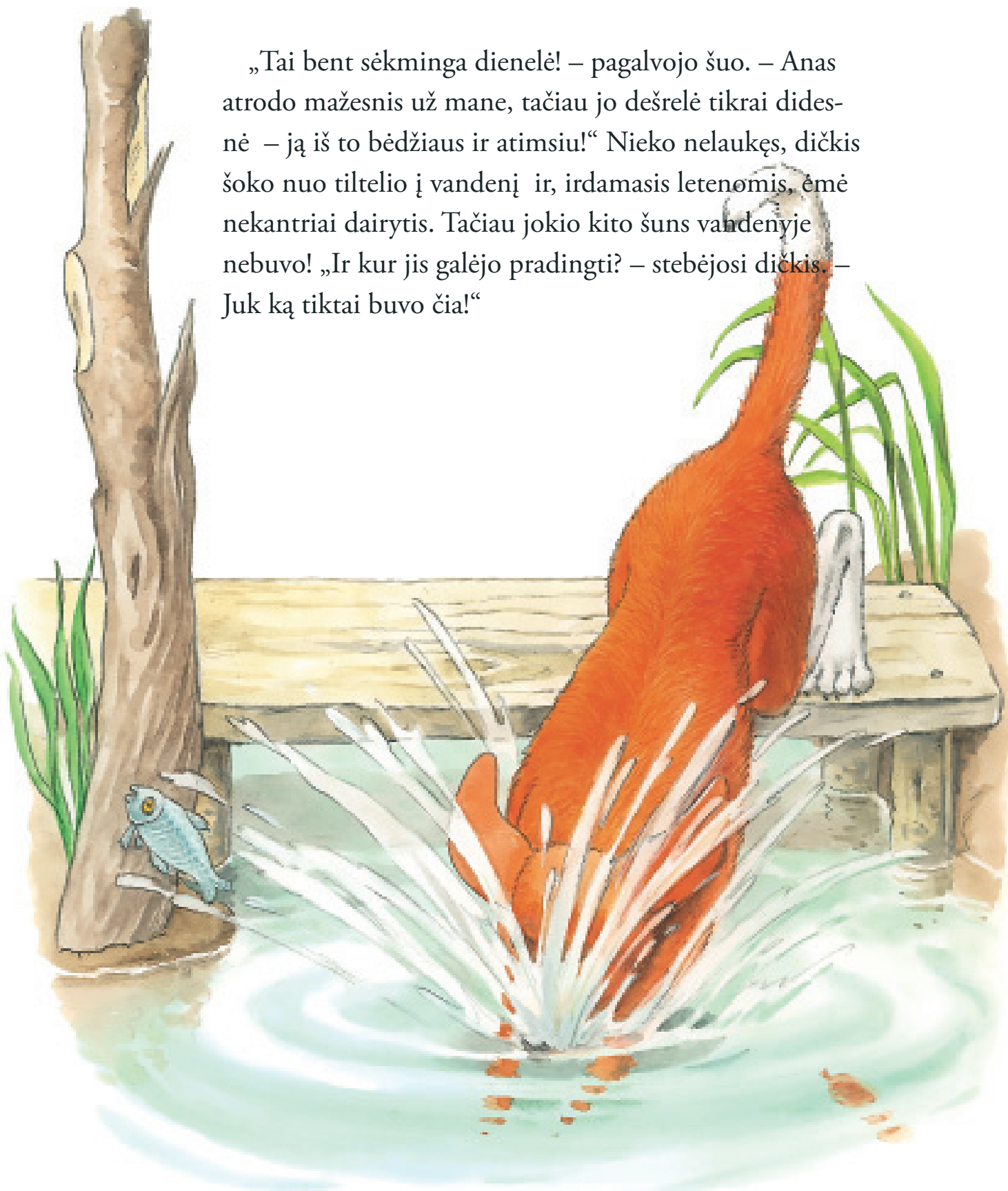
Godus šuo

Didžiulis alkanas šuo bastėsi po apylinkes ieškodamas kuo čia pasistiprinus. Netrukus jis pamatė nedidelį šuniuką, besiruošiantį doroti gardžią dešrelę. Matydamas tokį viliojantį grobį, dičkis iškart puolė prie mažylio. Kadangi šis buvo silpnesnis, kova ilgai netruko. Nuskriaustas mažylis gailiai inkštė, stebėdamas, kaip užpuolikas dumia šalin su jo pietumis.

Neatsidžiaugdamas tokia sėkme, dičkis dairėsi ramesnės vietelės, kur galėtų netrikdomas sukirsti grobį. Belėkdamas jis pasiekė tiltuką, vedantį per upelį. Netyčia pažvelgęs nuo tiltuko žemyn, sustojo lyg įbestas: iš vandens į jį spoksojo šuo, aštriais dantimis godžiai įsikandęs storą dešrelę.

„Tai bent sėkminga dienele! – pagalvojo šuo. – Anas atrodo mažesnis už mane, tačiau jo dešrelė tikrai didesnė – ją iš to bėdžiaus ir atimsiu!“ Nieko nelaukęs, dičkis šoko nuo tiltelio į vandenį ir, irdamasis letenomis, ėmė nekantriai dairytis. Tačiau jokio kito šuns vandenyje nebuvo! „Ir kur jis galėjo pradingti? – stebėjosi dičkis. – Juk ką tik tai buvo čia!“

Pagalvius supratęs, kad ano šuns neberas, dičkis ėmė piktai loti. Čia jis staiga prisiminė dešrelę, kurią laikė nasruose prieš šokdamas į vandenį. Kurgi toji prapuolė? Suiržęs nūrė į dugną, ieškodamas prarasto grobio. Tačiau dešrelės niekur nesimatė. O juk visai neseniai dičkis dar laikė įsikandęs ją dantyse ir būtų galėjęs skaniai papietauti! Deja, prarado ją per savo kvailą godumą.

Erelis ir vėžlys

Kartą vėžlys pamatė danguje skrajojantį didingą erelį. Nešamas vėjo, jis iš lėto sklendė dangaus skliautu ir nutūpė aukštoje kalno viršūnėje, iš kurios oriai žvelgė į apačioje besidriekiantį kraštovaizdį. Vėžlys negalėjo atsižavėti ereliu.

Kai erelis nusileido prie tvenkinio atsigerti, vėžlys sukau-
pė visą drašą ir priplaukė prie jo.

– Kaip norėčiau būti toks kaip tu ir bent kartelį paskrai-
dyti! – tarė vėžlys ereliui.

– Visai be reikalo! – nusijuokė erelis purtydamas galvą. –
Vėžliai nesutverti skraidyti! Jiems skirta gyventi žemėje ir
vandenyje. Ir tai yra puiku!

Tačiau vėžlys nebuvo linkęs taip greitai nusileisti.

– Na, būk geras, paimk mane su savimi – tik vieną vie-
nintelį kartelį! – toliau maldavo jis erelio.

– Bet juk sakau tau, kad vėžliai negali skraidyti! – paniu-
ręs nenorėjo sutikti erelis.

Tačiau vėžlys ėmė taip graudžiai raudoti, kad jo skruostu net nuriedėjo gaili ašarėlė.

– Na, gerai jau, tik neverk, – atsiduso erelis, negalėdamas atsilaikyti prieš vėžlio maldavimus.

Nudžiugęs vėžlys vikriai išsiropštė į sausumą, o erelis sugriebė jo šarvą nagais ir, galingai sumojavęs sparnais, pakilo į dangų. Po akimirkos jie jau buvo tarp debesų.

Vėžlys nė nespėjo susigaudyti, kas su juo darosi. Vis tolstančios žemės vaizdas buvo toks nepažįstamas ir kvapą gniaužiantis, kad pamažu ėmė darytis baugu ir nejauku. Pakilus virš kalnų, vėžlys pradėjo taip spurdėti, kad erelis nebepajėgė jo išlaikyti ir paleido kristi žemėn. O kadangi vėžlys trenkdamasis neįtraukė galvos, per savo kvailumą užsidirbo didžiulį skausmingą gumbą kaktoje. Nes vėžliai juk tiesiog nesutverti skraidyti!

**Įsidėmėk:
Aukštai kilęs,
gali žemai kristi.**

Lapė ir gandra

Lapė ir gandra nuo seno gyveno kaimynystėje. Tačiau vienas kito tiesiog negalėjo pakęsti – mat ilgasnapis per garsiai kalendavo, o smalsioji kūmutė mėgo pasidairyti pro tvorą, kas dedasi kaimyno sode.

Tačiau jiems dar nepradėjus vakarieniauti, gandra suvokė lapės suktybę. Ant stalo garavo labai gardi sriuba, bet ji buvo patiekta tokiose plokščiose lėkštėse, kad gandra savo snapu niekaip negalėjo jos paragauti.

Apsimetėlė lapė tačiau elgėsi taip, lyg nieko nepastebėtų.
– Na, kaimynėli, paragauk gi nors truputėlį!– meilikausiai įkalbinėjo ji gandra. – Juk tikrai gardi sriubytė!

Gandras neišsidavė pykstaš, nors lapės elgesys baisiausiai jį įsiutino.

Vos grįžęs į namus, jis ėmė kurpti keršto planą. Visą naktį nemigęs, paryčiais jį jau turėjo. Ilgai nedelsdamas, nukeliavo pas lapę ir tarė:

– Atsidėkodamas už puikias vaišes, norėčiau šįvakar pakviesti tave pavakarieniauti mano namuose.

Lapė nujautė, kad gandras irgi sumanė ją apmaiti, tačiau vis dėlto nuėjo pas jį į namus.

Bet vos tik pamačiusi padengtą stalą, lapė suprato gandro klastą. Visi valgiai buvo patiekti tokiuose aukštuose, siauruose induose, kad tik gandras savo ilgu snapu galėjo juos pasiekti.

– Skanaus! – tarė gandras ir puolė vakarieniauti su didžiausiu apetitu.

Lapė gi liko tą vakarą alkana. Tačiau vieno svarbaus dalyko ji pasimokė:

**Ko nenori sulaukt iš kitų,
to paties nedaryki ir tu.**